

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Ο Ακάθιστος Ύμνος δεν αποτελεί απλώς μία ιστορική ανάμνηση

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Τιμόθεος, το απόγευμα της Παρασκευής 27 Μαρτίου 2026, χοροστάτησε με ιεροπρέπεια και κατάνυξη στην ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου προς την Υπεραγία Θεοτόκο, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καρδίτσης, μέσα σε ατμόσφαιρα βαθιάς προσευχής και πνευματικής συμμετοχής των πιστών.

Στο τέλος της ακολουθίας, απήθυσε το θείο κήρυγμα, στο οποίο ανέλυσε διεξοδικά το νόημα και τη σημασία του Ακαθίστου Ύμνου, χαρακτηρίζοντάς τον ως «νικητήριο και νικοποιό ύμνο», έναν ύμνο με διπλή διάσταση, ιστορική και

θεολογική, που αγκαλιάζει ολόκληρη την εμπειρία της Εκκλησίας.

Ξεκινώντας από την ιστορική του διάσταση, υπογράμμισε ότι κατά το τρέχον έτος συμπληρώνονται 1400 χρόνια από το 626 μ.Χ., όταν η Κωνσταντινούπολη, η βασιλίδα των πόλεων, βρέθηκε σε κρίσιμο κίνδυνο, πολιορκημένη από τους Αβάρους και τους Πέρσες, ενώ ο αυτοκράτορας Ηράκλειος απουσίαζε σε εκστρατεία. Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, τότε ο Πατριάρχης Σέργιος και ο άρχων Βώνος παρέδωσαν ουσιαστικά την τύχη της πόλεως στην προστασία του Θεού, περιφέροντας τον Τίμιο Σταυρό και τις ιερές εικόνες του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και της Κυρίας Θεοτόκου.

Μέσα σε εκείνες τις δραματικές στιγμές, η Υπεραγία Θεοτόκος, όπως τόνισε,

επενέβη θαυματουργικά, ενίσχυσε το φρόνημα των πολιορκημένων, τους εμπύχωσε και τελικώς διέλυσε την πολιορκία, διαφυλάσσοντας την πόλη από την πτώση στα βαρβαρικά έθνη. Σε ανάμνηση αυτού του μεγάλου θαύματος, το ίδιο κιόλας βράδυ τελέστηκε ιερά αγρυπνία στον Ναό των Βλαχερνών, όπου ο λαός, όρθιος, γεμάτος ευγνωμοσύνη, έψαλε τον Ακάθιστο Ύμνο προς την «Υπέρμαχο Στρατηγό», ευχαριστώντας την για τη σωτηρία και την ελευθερία που χάρισε.

Προχωρώντας στη θεολογική ερμηνεία, ο Σεβασμιώτατος επεσήμανε ότι ο Ακάθιστος Ύμνος δεν αποτελεί απλώς μία ιστορική ανάμνηση, αλλά έναν βαθύτατα χριστολογικό και σωτηριολογικό ύμνο, που αποκαλύπτει το μυστήριο της θείας οικονομίας. Όπως ανέφερε, στο πρώτο μέρος του ύμνου, μέσα από το κοντάκιο και τους Χαιρετισμούς, παρουσιάζεται η ενανθρώπιση του Θεού Λόγου, από τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου και τη σύλληψη έως την Υπαπαντή, δηλαδή η είσοδος του Θεού στην ανθρώπινη ιστορία.

Στο δεύτερο μέρος, εξυμνείται το ανεπανάληπτο μεγαλείο της Παρθένου Μαρίας, η οποία, με την υπακοή, την ταπείνωση και την πλήρη αποδοχή του θελήματος του Θεού, αξιώθηκε να γίνει η Μητέρα του Θεού. Όπως χαρακτηριστικά τόνισε, η Θεοτόκος, άνθρωπος ούσα, δέχθηκε την πρόσκληση του Θεού και, φέροντας μέσα στην κοιλία της τον Θεό Λόγο, ανύψωσε τον άνθρωπο, οδηγώντας τον προς τη θέωση.

Υπογράμμισε ακόμη ότι ο Χριστός, διά της ενανθρωπήσεώς Του, προσέλαβε την ανθρώπινη φύση, την αγίασε, την χαρίτωσε και την θέωσε, ανοίγοντας τον δρόμο της σωτηρίας για ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Έτσι, ο ύμνος αυτός δεν είναι μόνο δοξολογία προς την Παναγία, αλλά και ομολογία πίστεως στο έργο της σωτηρίας.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε και στη θέση της ακολουθίας μέσα στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας, σημειώνοντας ότι η καθιέρωσή της την Παρασκευή της Πέμπτης Εβδομάδος των Νηστειών, καθώς και το επόμενο πρωί του Σαββάτου, δεν είναι τυχαία, αλλά αποσκοπεί στο να προετοιμάσει τους πιστούς για τα γεγονότα της Μεγάλης Εβδομάδος. Όπως τόνισε, εορτάζοντας την ενανθρώπιση του Θεού, η Εκκλησία μάς οδηγεί στο Πάθος και στον Σταυρό, για να βιώσουμε τελικώς το χαρμόσυνο μήνυμα της Αναστάσεως, ότι «Χριστός ανέστη εκ νεκρών», αφού ο Παντοδύναμος Θεός θέωσε την ανθρώπινη φύση και την ανέστησε στο πρόσωπό Του.

Καταλήγοντας, ο Σεβασμιώτατος έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στην προσωπική, πνευματική διάσταση του ύμνου, τονίζοντας ότι ο «νικοποιός και νικητήριος» αυτός ύμνος καλείται να ενεργήσει μέσα στις καρδιές όλων. Κάλεσε τους πιστούς να αποδεχθούν την Παναγία ως Μητέρα του Κυρίου, να μιμηθούν την ταπείνωσή Της και να δεχθούν και αυτοί τον Θεό Λόγο μέσα στην καρδιά τους, όπως Εκείνη Τον δέχθηκε στη μήτρα Της.

Επεσήμανε ότι ο στόχος της πνευματικής ζωής είναι να καταστεί ο άνθρωπος

«άνθρωπος της χάριτος και της φιλανθρωπίας του Θεού», ζώντας απαλλαγμένος από τα πάθη, τις αδυναμίες και τις αμαρτωλές καταστάσεις. Προέτρεψε τους πιστούς να αγωνιστούν για την κάθαρση της ψυχής τους, να ενωθούν με τον Θεό, να «σταυρώσουν» τον παλιό άνθρωπο και να πορευθούν καθαροί προς το Πάθος του Κυρίου.

Τέλος, κάλεσε όλους να επιδιώξουν τη βίωση της «εν Χριστώ Αναστάσεως», ώστε να συναναστηθούν μαζί με τον Κύριο, αναζητώντας την πνευματική ωραιότητα της παρθενίας της Θεοτόκου, της Μητέρας του Θεού και της Ζωής, και να γευθούν τη χαρά της, τη χαρά των αγγέλων και την επαγγελία του Θεού για τη ζωή και τη σωτηρία τους.

